

JEDNA

VĚTŠINA ŠESTNÁCTILETÝCH, KTERÉ ZNÁM, SNÍ o životě v cizím městě. Jenže stěhování z Brooklynu do Paříže po smrti mých rodičů bylo vším možným, jenom ne splněním snu. Spíš to byla noční můra.

Mohla jsem být opravdu kdekoli a nehrálo by to žádnou roli – ke svému okolí jsem byla slepá. Žila jsem v minulosti, zoufale jsem lpěla na každém útržku vzpomínek na svůj předešlý život. Považovala jsem ho za samozřejmost, myslela jsem si, že bude trvat věčně.

Mí rodiče zemřeli při automobilové nehodě jen deset dnů poté, co jsem získala řidičský průkaz. O týden později, na Boží hod vánoční, moje sestra Georgia rozhodla, že my dvě opustíme Ameriku a budeme žít u rodičů našeho otce ve Francii. Byla jsem stále příliš otřesená, než abych se proti tomu vzepřela.

V lednu jsme se stěhovaly. Nikdo nečekal, že se hned vrátíme do školy, takže jsme se každá po svém zoufale pokoušely ubíjet dny. Moje sestra se horečně snažila potlačovat smutek tím, že každý večer vyrážela ven s kamarády, s nimiž se seznámila během našich letních návštěv. Já se propadla do trvalé agorafobické úzkosti.

Některé dny jsem se odvážila tak daleko, že jsem vyšla z bytu dolů na ulici. A pak jsem se přistihla, jak utíkám zpátky pod ochranu našeho domu, pryč ze stísnujícího venkovního prostoru, kde se mi zdálo, že se nade mnou zavírá obloha. Jindy jsem vstala a měla sotva tolik síly, abych došla ke stolu se snídaní a potom zpátky do postele, kde jsem trávila zbytek dne otupělá smutkem.

Nakonec naši prarodiče rozhodli, že bychom měly pár měsíců strávit v jejich venkovském domě. „Kvůli změně vzduchu,“ prohlásila babi, což mě přimělo poukázat na to, že žádná změna kvality ovzduší nemůže být tak dramatická jako ta mezi New Yorkem a Paříží.

Ale babi měla jako obvykle pravdu. Jaro strávené na venkově nám nadmíru prospělo a koncem června jsme – ve srovnání s naším předchozím stavem – byly natolik funkční, abychom se mohly vrátit do Paříže a do „skutečného života“. Tedy pokud může být život ještě někdy nazýván „skutečným“. Alespoň jsem začínala znovu na místě, které jsem milovala.

Nikde nejsem raději než v červnové Paříži. Přestože zde odmalička trávím každé léto, nikdy nepřeslechnu „bzukot Paříže“, když procházím jejími letními ulicemi. Světlo je jinačí než kdekoli jinde. Třpytivý jas, jakoby mávnutím kouzelné hůlky sem přenesený rovnou z pohádky, ve vás vyvolává pocit, že se vám každým okamžikem může přihodit naprosto cokoli, a ani vás to nepřekvapí.

Ale tentokrát to bylo jiné. Paříž byla stejná jako vždycky, ale pro mě se změnila. Dokonce ani jiskřivě zářící ovzduší města nedokázalo proniknout rubášem temnoty pevně přilepeným na mé kůži. Paříži se říká Město světél. Pro mě se stala Městem noci.

Léto jsem trávila prakticky sama, rychle jsem zapadla

do samotářské rutiny – posnídat v tmavém bytě babičky a dědy plném starožitností a dopoledne trávit ukrytá v jednom z malých a tmavých pařížských kin, kde stále dokola promítají klasické filmy, nebo obcházet některé z mých oblíbených muzeí. Potom návrat domů a zbytek dne číst, povečeřet a ležet v posteli zírajíc do stropu s občasným spánkem plným nočních můr. Ráno vstát. A znovu.

Jediné vyrušení ze samoty představovaly e-maily od kamarádů doma. „Jaký je život ve Francii?“ začínaly všechny.

Co jsem mohla psát? *Depresivní? Prázdný? Chci zpátky rodiče?* Místo toho jsem lhala. Tvrдила jsem jim, že mě život v Paříži opravdu těší. Že je dobře, že Georgia i já mluvíme plynně francouzsky, protože se setkáváme se spoustou lidí. Že se nemůžu dočkat, až začnu chodit do nové školy.

Moje lži na ně nezapůsobily. Věděla jsem, že jim je mě líto, a chtěla jsem je jen ujistit, že jsem v pořádku. Ale pokaždé, když jsem stiskla odeslat a pak jsem si svůj e-mail znovu přečetla, uvědomila jsem si, jak hluboká je propast mezi mým skutečným životem a tím fiktivním, který jsem pro ně vytvořila. Což na mě působilo ještě depresivněji.

Nakonec jsem pochopila, že vlastně nechci mluvit s nikým. Jednou večer jsem čtvrt hodiny seděla s rukama nad klávesnicí a zoufale hledala něco aspoň trochu pozitivního, co bych sdělila své kamarádce Claudii. Vyklikla jsem ze vzkazu a s hlubokým povzdechem jsem svou e-mailovou schránku nadobro zrušila. Gmail se mě zeptal, jestli jsem si jistá. „Ale jo,“ řekla jsem, když jsem klikala na červené tlačítko. Spadlo ze mě ohromně těžké břemeno. Potom jsem svůj laptop strčila do šuplíku a až do začátku školy jsem ho znovu neotevřela.

Babi s Georgií mi dodávaly odvahy, abych šla ven mezi lidi. Sestra mě lákala, abych s ní a partou kamarádů vyrazila opalovat se na umělou pláž u řeky či do baru poslouchat živou hudbu nebo do klubu, kam chodili tancovat o sobotních večerech. Po nějaké době mě přemlouvat přestaly.

„Jak můžeš tancovat po tom, co se stalo?“ zeptala jsem se nakonec Georgie jednou večer, když seděla na podlaže svého pokoje a líčila se před zlaceným rokokovým zrcadlem, které sundala ze zdi a opřela o knihovnu.

Moje sestra byla až bolestně krásná. Rusé vlasy měla ostráhané tak nakrátko, že se to hodilo jen k tváři s nápadnými lícními kostmi, jako byla ta její. S broskvově krémovou pletí posetou drobnými pihami. A stejně jako já byla i ona vysoká, na rozdíl ode mě však měla dech beroucí postavu. Kvůli jejím křivkám bych vraždila. Vypadala na jednadvacet, ne na – bez pár týdnů – osmnáct.

Otočila se ke mně. „Pomáhá mi to zapomenout,“ řekla, zatímco si nanášela čerstvou maskaru. „Pomáhá mi to cítit se naživu. Jsem úplně stejně smutná jako ty, Kattulko. Ale tohle je jediný způsob, jak se s tím vypořádat, který znám.“

Věděla jsem, že mluví pravdu. Když večer zůstala doma, slyšela jsem ji, jak ve svém pokoji vzlyká tak, jako by jí srdce drtili na kousky.

„Osamělá sklíčenost ti nijak neprospěje,“ pokračovala tlumeně. „Měla bys trávit víc času mezi lidmi. Aby ses rozptýlila. Podívej se na sebe,“ řekla, položila řasenku a přitáhla mě k sobě. Otočila mi tvář k zrcadlu.

Kdybyste nás viděli pohromadě, nikdy byste neřekli, že jsme sestry. Moje dlouhé hnědé vlasy schlíple visely, moje pokožka, která se díky matčiny genům nikdy neopálila, byla bledší než obvykle.

A moje modrozelené oči byly tak nepodobné smysl-
ným „ložnicovým očím“ s těžkými víčky, jaké měla sestra.
K mé velké lítosti říkala maminka mým očím „mandlo-
vé“. Raději bych měla takový tvar očí, který evokuje žhavá
sblížení než oči přirovnávané k nějakému ořechu.

„Jsi nádherná,“ uzavřela Georgia. Moje sestra... můj
jediný obdivovatel.

„Jo, ještě řekni, že přede dveřmi stojí kluci ve fron-
tě,“ ušklíbala jsem se a odtáhla se od ní.

„No, kluka si nenajdeš tak, že budeš většinu času sama.
A jestli se nepřestaneš potloukat po muzeích a kinech,
začneš vypadat jako jedna z těch ženských z devatená-
ctého století z tvých knížek, které pokaždé umíraly na
tuberu či na vodnatelnost nebo na co vlastně.“ Otočila
se ke mně. „Poslouchej. Nebudu tě štvát tím, abys se mnou
šla ven, když mi splníš jedno přání.“

„Říkej mi pohádková babičko,“ odpověděla jsem s po-
kusem o úšklebek.

„Vezmi si ty svoje zatracené knížky, běž ven a sedni si
do kavárny. Na slunce. Nebo při měsíčku, je mi to jed-
no. Jenom běž ven a do svých sešlých tuberáckých plic
z devatenáctého století nasaj trochu toho dobrého za-
mořeného vzduchu. Obklop se lidmi, proboha.“

„Ale já se přece *vidám* s lidmi,“ začala jsem.

„Leonardo da Vinci a Quentin Tarantino se nepočí-
tají,“ přerušila mě.

Zmlkla jsem.

Georgia vstala a ke své malé elegantní kabelce přes
rameno připnula řemínek. „Nejsi to ty, kdo je mrtvý,“
řekla. „Máma s tátou jsou. Právě *oni* by chtěli, abys žila.“